

РЕШЕНИЕ

№ 20770

гр. София, 22.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 08.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **5545** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК.

Образувано е по жалба на А. К. срещу Заповед рег.№5401 ПАМ-83/13.05.2024 година на НАЧАЛНИК ГПУ- В.- КОМИСАР, с която е наложена ПАМ-,, Връщане до страна на произход ,страна на транзитно преминаване или трета страна“ на чужденеца АЗАМТ К.- гражданин на Р. федерация.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност и за нищожност на оспорената заповед. Твърди се, че същата е издадена от некомпетентен орган, в хода на административното производство административният орган не му е дал възможност да се запознае с административната преписка, като в заповедта няма мотиви за налагане на ПАМ, като наред с това, неправилно административният орган е посочил, че е гражданин на К. и е посочил, че същият следва да бъде върнат в К., а той е гражданин на Р. федерация. Иска се отмяна на Заповедта и се претендират сторените по делото разноски

В съдебно заседание, оспорващият- А. К., редовно уведомен при условията на чл.138,ал.2 от АПК се явява и поддържа жалбата на заявените основания с помощта на преводач от руски език. Наред с това, жалбата му се поддържа от адвокат Д. и Т., редовно упълномощени. Съображения относно незаконосъобразността на заповедта развива и в представените по делото писмени бележки. Заявяват претенция за присъждане на разноски и за адвокатско възнаграждение за двама адвокати.

Ответникът по оспорването- Началник ГПУ-В.- КОМИСАР, редовно

уведомен при условията на чл.138,ал.2 АПК не изпраща представител. От процесуалния представител на същия са постъпили писмени бележки, в които прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвоката.

СГП редовно уведомена при условията на чл.138,ала.2 АПК се представлява от прокурор В., който намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед №4066з-651/22.03.2024 година Директор РДГП-Р. оправомощил служители от РДГП Р. да налагат ПАМ по ЗЧРБ, измежду които и комисар С. Д. Л.- Началник ГПУ- В..

На 13.05.2024 година до Началник ГПУ- В. е депозирано Предложение, в което е посочено, че на 17.12.2023 година около 9,00 часа на ГКПП-В.- Д. мост за излизане от страната се е явил лек автомобил“ MER,“ с рег. [рег.номер на МПС], управляван от българския гражданин И. Х. И. и като пътник в автомобила е пътувал Е. К. К., като при извършената гранична проверка са възникнали съмнения, че представената лична карта от Е. К. е подправен документ, като при извършената физическа проверка на лицето е открит дипломатически паспорт от К. с № АС-2631150 на името на К. А., [дата на раждане], а при извършена Справка в АИС-ИД е установено, че лицето А. К., [дата на раждане] се издирва от И.- РУСИЯ- М., с цел екстрадиция, и чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, и е предложено на чужденеца да бъде наложена ПАМ- „Връщане до страна на произход- К.“ .

На 13.05.2024 година ответникът по оспорването издал оспорената Заповед, рег. № 5401 ПАМ-83, с която наложил ПАМ на оспорващия- „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна и допуснал предварително изпълнение на същата.

Заповедта е връчена на оспорващия на дата 13.05.2024 година в 17,00 часа, а текстът е преведен на разбираем за него език с помощта на преводач от руски език.

По делото са приложени доказателства от ДАБ на какъв етап се намира производството по предоставяне на закрила, доказателства, че лицето С. Л. е назначен на длъжността- Началник ГПУ- В., както и доказателства представени в хода на съдебното производство от страна на оспорващия.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед рег. № 5401 ПАМ-83/13.05.2024 година на Началник ГПУ- В. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката, съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената Заповед е издадена от компетентен орган-това е Началник ГПУ- В., на когото изрично Директор РДГП- Р. със своя Заповед 40663-651/22.03.2024 година е предоставил правото да налага ПАМ по реда на чл.39а,ал.1 и чл.44,л.5,6,9 и13 от ЗЧРБ. По силата на чл.44,ал.1 от ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност",директорите на главните дирекции"Национална полиция","Гранична полиция"и "Борба с организираната престъпност" ,директорите на Столичната и областните дирекции,директора на дирекция "Миграция",директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. В конкретния случай Заповедта е издадена от Началник ГПУ- В., на когото изрично Директор РДГП- Р. е делегирал правомощия да издава конкретно посочените в Заповедта от 22.03.2024 година ПАМ по ЗЧРБ. В Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. по Тълкувателно дело № 4/2002 г. на Общото събрание на съдиите от Върховния административен съд е дадено разграничение между институтите "делегиране" и "заместване" и тук е мястото да се направи съпоставка между делегиране и заместване. Д. представлява възможност, предвидена в закона, временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящ административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Подчиненият орган издава административни актове въз основа на това специално овластяване от органа, в чиято компетентност поначало е решаването на съответния проблем. Той не запазва за постоянно делегираното правомощие. Обикновено делегацията е продиктувана от фактическата невъзможност по-горният орган да реагира своевременно на необходимостта от издаване на множество актове на територията на по-голям район или цялата страна. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения: никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия ,не може да ги предоставя другиму. При делегиране на правомощия, актът се издава от името на органа ,на когото са делегирани правомощията.

От приложените по делото доказателства се установява, че лицето С. Л. към датата на издаване на заповедта е заемал длъжността- Началник ГПУ- В..

В тази насока неоснователни са доводите на оспорващия, че заповедта е издадена от некомпетентен орган и е нищожна.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Заповедта съдържа предвидените в чл.59,ал.2 АПК задължителни реквизити с означение на фактическите и правните основания за издаването и-чл.41,т.1 от ЗЧРБ. Неоснователен е доводът на оспорващия и на неговия процесуален представител, че заповедта не е мотивирана и от нея не може да стане ясно защо и въз основа на какво административният орган е достигнал до извод, че следва да се приложи ПАМ от този вид. В самата Заповед е налице изрично препращане към Предложение 5401р—9285/13.05.2024 година, което е приложено по делото и е послужило като основание за издаване на Заповедта за налагане на ПАМ. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт.

Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената Заповед не е издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема, че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка. В конкретния случай, административният орган изрично при мотивирането на акта е препратил към приложеното Предложение от 13.05.2024 година, при което не е налице немотивираност на акта, а въпросът дали тези мотиви съответстват на събраните доказателства и правните норми е друг въпрос, но не може да доведе до извод, че актът е немотивиран. Мотивите дават възможност на по-горестоящия административен орган и на съда да извършат проверката за законосъобразност на акта. В настоящия случай, по същество има мотиви в издадената заповедта.

Но при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗЧРБ.

Правната регламентация на пребиваването на чужденците в РБ се съдържа в ЗЧРБ, в чийто чл.22 е посочено, че пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на-виза по [чл. 9а, ал. 2](#), т. 3 и 4, международни договори или договори на Европейския съюз с трети държави за безвизов режим, актове на правото на Европейския съюз, които са в сила и се прилагат от Република България, разрешение на службите за административен контрол на чужденците. Разрешението по ал. 1, т. 4 се издава след писмено становище от Държавна агенция "Национална сигурност". В чл.23 от ЗЧРБ е визирано, че [javascript:y1\(\)](#)чужденците пребивават в Република България: краткосрочно – до 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период

от датата на влизането в страната, продължително - с разрешен срок до една година, освен в случаите, предвидени в този закон; дългосрочно - с разрешен първоначален срок 5 години и възможност за подновяване след подадено заявление и постоянно - с разрешен неопределен срок. от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин, чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т.1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. От своя страна, чл. 39а от ЗЧРБ сочи, че принудителните административни мерки, които се налагат на чужденците по този закон, са: отнемане на правото на пребиваване в Република България, връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, експулсиране, забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите - членки на Европейския съюз, забрана за напускане на Република България. В чл.39б от ЗЧРБ е доуточнено, че в заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 и 2 се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане. В чл.41 от ЗЧРБ са визирани предпоставките, при наличието на които се издава заповед за връщане - връщане се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред, чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б, се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен паспорт или със заместващ го документ за пътуване, по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище или по отношение на когото производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение, освен ако прекратяването е постановено спрямо чужденец, за когото има решение за обратно приемане в Република България и производството не е било възобновявано, се установи, че чужденецът е влязъл през границата на страната по законоустановения ред, но се опитва да я напусне не през определените за това места или с неистински, с преправен паспорт или заместващ го документ за пътуване. (2) (Изм. - ДВ, бр. 36 от 2009 г., доп. - ДВ, бр. 9 от 2011 г.) При налагане на принудителните административни мерки компетентните органи отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето. В Параграф 3а на ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с Регламент (ЕО) № 1030/2002 ").

Но при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, което е довело и до нарушаване на материално-правните разпоредби на ЗЧРБ.

От доказателствата по делото е видно, че административното производство е започнало по инициатива на самия административен орган и то на дата 13.05.2024 година, когато до ответника по оспорването е депозирано Предложение за налагане на ПАМ-„Връщане до страна на произход К.“, но при издаване на акта, административният орган е допуснал нарушение на нормата на чл.35 от АПК, като не е изяснил фактите и обстоятелствата от значение за случая, не е установил чий гражданин е чужденецът, като притежаването на дипломатически паспорт не води автоматично до извод, че е гражданин на страната още повече, че в съдебното производство се представиха доказателства за това, че оспорващият не е гражданин на К.. Що се касае до наведените доводи от страна на процесуалните представители на оспорващия, че издаденият дипломатически паспорт на оспорващия съответства на цитираните в писмените бележки правни разпоредби, то следва да бъде отбелязано, че по делото не са ангажирани доказателства за Киргизстанското законодателство, при какви условия се издават там дипломатически паспорти, за да е налице твърдяното сходство със законодателството в РБ, както сочат двамата адвокати, при което съдът не обсъжда наведените в тази насока доводи, защото на оспорващия не е издаден български дипломатически паспорт.

Наред с това, в разпоредителната част на самата заповед не е посочено къде следва да бъде върнат оспорващият – посочено е механично- страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна, като волята на административния орган е неясна.

Що се касае до представените доказателства, че оспорващият е лице, търсещо закрила ,то следва да бъде отбелязано ,че до датата на издаване на заповедта оспорващият не е подал молба за международна закрила, а едва след като съдът е изискал информация от ДАБ дали чужденецът е подал молба за закрила и то до дата 12.06.2024 година/ след постановяване на Определението за насрочване, а депозираната молба за закрила впоследствие е само с цел осуетяване на производството по връщане.

Идентични по съдържание са и разпоредбите на [Директива 2008/115/ЕО](#) на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни ([Директива 2008/115](#)). Съгласно съображение 6 на директивата "В съответствие с общите принципи на законодателството на ЕС, решенията съгласно настоящата директива следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не следва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид". В хипотезата на [чл. 41, т. 4 ЗЧРБ](#) органът действа в условията на обвързана компетентност и единственото, което е установил е липсата на право на пребиваване на чуждия гражданин е неправилен, в нарушение на националния закон, Директивата и Конвенцията

В контекста на изложеното, настоящият съдебен състав намира издадената Заповед за налагане на ПАМ- „Връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна за незаконнообразна, неотговаряща на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отмяната и.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по оспорването за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна. В полза на оспорващия следва да бъдат присъдени направените по делото разноски, но преди

да бъде определен техният размер, то следва да бъде обсъдено направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение в писмените бележки, депозирани преди последното съдебно заседание от страна на процесуалния представител на ответника по оспорването. Съгласно чл.143,ал.1 от АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. В тази насока искането на двамата адвокати да бъде присъдено адвокатско възнаграждение за двамата адвокати не почива на нормата на закона и адвокатското възнаграждение следва да бъде преценено по отношение само на единия адвокат в размер на 600 лева. В конкретния случай, договореното възнаграждение на адвоката е в този размер 600 лева и под минималния от -1000 лева и същото не е прекомерно, за да бъде редуцирано, като в чл.8,ал.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения (Нова - ДВ, бр. 84 от 2016 г., изм. - ДВ, бр. 88 от 2022 г.) За процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 1000 лева

Съгласно разпоредбата на чл.78,ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36,ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента,като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. В нормата на чл.78,ал.5 от ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 АПК е предоставено право на съда да прецени дали да уважи искане за намаляване на адвокатското възнаграждение, като законодателят само е ограничил минималната долна граница, под която не може да се намали възнаграждението-не по-малко от минималния размер, предвиден в Закона за адвокатурата, но съдът не е обвързан с максималния размер, които може да присъди възнаграждение, но ако е доказано като заплатено. В разпоредбата на чл.78,ал.5 от ГПК е предоставено право на съда, като законодателят е използвал израза „ може“, което сочи на свободна преценка на съда да намали или не възнаграждението по реда на чл.78,ал.5 от ГПК- само при депозирано искане от страната за намаляване на разноските.

В конкретния случай, съдебният състав намира, че не са налице основания за намаляване на адвокатското възнаграждение на адвоката цената на адвокатската защита не следва да се намалява, защото то е под миннумам за един адвокат. Възражението за прекомерност е неоснователно и в полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски в размер на 690 лева- заплатена държавна такса, внесен депозит за преводача и заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат. Наред с това, **В РЕШЕНИЕ НА СЪДА (втори състав)25 януари 2024 година** на СЕС е посочено, че „ **Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният**

съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

2) Член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта“ по смисъла на тази разпоредба. При наличието на такова ограничение не е възможно позоваване на легитимните цели, които се твърди, че посочената национална правна уредба преследва, за да не се приложи към разглежданото поведение установената в член 101, параграф 1 ДФЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики.

3) Член 101, параграф 2 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, нарушава забраната по член 101, параграф 1 ДФЕС, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба, включително когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция.Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия..

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед рег.№5401 ПАМ-83/13.05.2024 година на **НАЧАЛНИК** ГПУ- В.- КОМИСАР, с която е наложена ПАМ-,, Връщане до страна на произход ,страна на транзитно преминаване или трета страна“ на чужденеца **АЗАМТ К.-** гражданин на Р. федерация.

ОСЪЖДА **НАЧАЛНИК** ГПУ- В. **ДА ЗАПЛАТИ** НА **А. К.- ГРАЖДаниН** НА Р. ФЕДЕРАЦИЯ **СУМАТА** ОТ **690** **ЛЕВА-** **РАЗНОСКИ** ПО ДЕЛОТО, **КАТО** **СЪЩАТА** **СЛЕДВА** **ДА БЪДЕ** **ВЪЗСТА** **НОВЕНА** **ОТ** **БЮДЖЕТА** **НА** **ГПУ-** **В..**

НА **ОСНОВАНИЕ** **ЧЛ.138,АЛ.1** **АПК,** **ПРЕПИС** **ОТ** **РЕШЕНИЕТО** **ДА** **СЕ** **ИЗПРАТИ** **НА** **СТРАНИТЕ.**

**Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.
СЪДИЯ:**

